

Arrest

nr. 167 371 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 4 mei 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op verwijdering).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2016 om 11u.

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 17 december 2015 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde op 5 december 2015 het Rijk te zijn binnengekomen.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 21 april 2016 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten

(26quater). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij op 2 mei 2016 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 167.073 van 2 mei 2016 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid om reden dat zij het hoogdringend karakter van haar vordering niet had aangetoond.

Op 4 mei 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer , die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

☐ 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische

overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Verordening (EU) 604/2013 van 26.06.2013

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde*

worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 21.04.2016 (bijlage 26 quater van 21.04.2016).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Op 17.12.2015 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Bulgarije op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2 en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 01.02.2016 diende de DVZ bij de Bulgaarse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublin-verordening. De Bulgaarse autoriteiten gingen op 07.02.2016 akkoord met dit

verzoek tot terugname. Op 21.04.2016 werd aan betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater van 21.04.2016), geldig 10 dagen, betekend. Betrokkenes beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd op 02.05.2016 door de RVV verworpen. Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Bulgarije.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 21.04.2016 (bijlage 26 quater van 21.04.2016)."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onbevoegdheid op voor wat betreft de beslissing tot vasthouding.

Niettegenstaande de verwerende partij kan worden gevolgd waar ze stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de wettigheid van de beslissing tot vasthouding, merkt de Raad op dat nergens uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de intentie heeft om de beslissing tot vasthouding voor de Raad aan te vechten. Het betoog van de verwerende partij mist feitelijke grondslag.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang

De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 10° van de vreemdelingenwet. Zij meent ter zake over een gebonden bevoegdheid te beschikken.

De Raad stelt vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen.

Er mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen.

Nu de verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM in het geval van een verwijdering naar Bulgarije kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar vordering temeer zij dreigt verwijderd te worden van het grondgebied met het oog op een overdracht aan Bulgarije en dient de exceptie van de verwerende partij te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring is nakend. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen

afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie (hierna verkort het Handvest), van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij stelt dat er ten aanzien van haar een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen waarbij Bulgarije werd aangeduid als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van haar asielaanvraag. De beroepstermijn is nog lopende en zij stelt een beroep tot nietigverklaring te zullen indienen tegen deze beslissing.

Evenwel neemt de verwerende partij inmiddels de bestreden beslissing die een gedwongen tenuitvoerlegging naar Bulgarije voorziet. De verzoekende partij stipt aan dat zij aan de verwerende partij te kennen heeft gegeven ernstig te zijn mishandeld in Bulgarije. Zij verwijst naar artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III verordening dat bepaalt dat de lidstaat zelf verantwoordelijk blijft indien blijkt dat er ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. Vervolgens verwijst zij naar artikel 3 van het EVRM en wijst zij op de gevestigde rechtspraak van het EHRM en van het Hof van Justitie in verband met dit artikel. Zij stipt aan dat zij ten tijde van haar Dublin-interview aan de verwerende partij heeft te kennen gegeven dat zij onder geen beding terug wil naar Bulgarije; dat zij er mishandeld en geslagen werd; dat zij gedetineerd werd in onmenselijke omstandigheden en dat zij er beroofd werd. Voorts verwijst en citeert de verzoekende partij uit de website van het Bulgarian Helsinki Committee en uit het Oxfam rapport en verwijst ze naar de algemene informatie die zich in het administratief dossier bevindt aangaande de situatie in Bulgarije. De verzoekende partij bekritiseert het standpunt dat de verwerende partij hanteert als uitgangspunt om over te gaan tot overdracht naar Bulgarije, met name dat het UNHCR tot op heden niet adviseerde om overdrachten in het kader van de Dublin-III verordening stop te zetten en dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er in principe geen beletselen bestaan om personen over te dragen naar Bulgarije. De verzoekende partij gaat in op het AIDA-rapport en stelt dat meteen opvalt dat er een verslechtering is van de asielprocedure ten aanzien van het rapport van het UNHCR van 2014 en dit zowel op het vlak van de vertaaldiensten als van de juridische bijstand. Ze stelt dat het essentieel is dat dat zij op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan. Verder verwijst de verzoekende partij naar het arrest nr. 167.072 van 2 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij besloten werd tot een schorsing van de overdracht aan Bulgarije. Ze verwijst ook nog naar informatie die aan de verwerende partij bekend is zoals blijkt uit het arrest nr. 165.304 van 6 april 2016 van de Raad. Ze concludeert dat indien zij wordt overgedragen aan Bulgarije voor de behandeling van haar asielaanvraag, zij een ernstig risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij herhaalt dat zij reeds mensonwaardig werd behandeld in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In casu is de bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de intentie heeft om de verzoekende partij over te dragen aan Bulgarije. Zo stelt de bestreden beslissing *“Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Bulgarije.”* Aldus dient de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM onderzocht te worden vanuit het oogpunt van een verwijdering naar Bulgarije in het kader van een Dublin-overdracht.

Artikel 3 van het EVRM is identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de

omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin-III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28.)

De verzoekende partij verwijst naar de bijlage 26quater, welke werd getroffen door de verwerende partij en waarin deze laatstere uiteenzet waarom zij van oordeel is dat een overdracht naar Bulgarije geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Niettegenstaande de bijlage 26quater niet de bestreden beslissing vormt is het wel belangrijk te weten waarop de verwerende partij zich gebaseerd heeft om tot deze bevinding te komen en om te kunnen beoordelen of er een grondig en geïndividualiseerd onderzoek in het licht van deze bepaling heeft plaats gevonden.

In de bijlage 26quater heeft de verwerende partij uiteengezet dat de verzoekende partij de mogelijkheid kreeg om haar concrete ervaringen mee te delen omtrent de problemen die zij zou hebben ondervonden in Bulgarije en dat verzoekende partij haar op de hoogte stelde van het feit dat zij tijdens haar verblijf in Bulgarije werd geslagen, 18 tot 20 dagen in de gevangenis werd opgesloten, niet goed werd behandeld en amper eten kreeg. De verwerende partij heeft evenwel geoordeeld dat gezien de verzoekende partij de omstandigheden van de feiten niet duidt en geen elementen aanreikt ter staving van deze feiten, het niet geloofwaardig is dat deze feiten zich afspeelden binnen het gesloten centrum. De verwerende partij is van oordeel dat de feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole waarbij het gebruik van dwang soms gerechtvaardigd kan zijn.

Los van het feit dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat de verwerende partij bij de verzoekende partij heeft aangedrongen om haar verklaringen omtrent de slechte behandelingen waarvan zij melding maakte nader te verduidelijken, zodat uit het feit dat de verzoekende partij de omstandigheden van de feiten niet geduid heeft, niet zonder meer kan worden besloten dat zij niet werd geconfronteerd met ernstige problemen en zelfs aangenomen dat de feiten waarvan de verzoekende partij zich afspeelden binnen de context van de grenscontroles, kan niet worden genegeerd dat de verzoekende partij melding maakte van een detentie van 18-20 dagen, van een slagen en slechte behandeling en honger lijden wegens het gegeven dat ze amper eten kreeg. Dit lijkt niet te vallen onder wat men een gerechtvaardigde dwang zou kunnen noemen.

Hoe dan ook moet worden benadrukt dat uit het gegeven dat een kandidaat-vluchteling in het verleden niet zou zijn onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in een Europese lidstaat, niet automatisch kan worden afgeleid dat er geen reëel risico bestaat dat dit na een overdracht van deze kandidaat-vluchteling niet alsnog het geval zal zijn. Er dient immers in aanmerking te worden genomen dat na de overdracht deze kandidaat-vluchteling langdurig zal dienen te worden opgevangen en dat de opvangcondities derhalve van een bepaald minimumniveau dienen te zijn. Tevens moet rekening worden gehouden met het feit dat indien de behandeling van een asielaanvraag in een Europese lidstaat niet correct verloopt, omwille van structurele problemen, er verkeerdelijk door de

asielinstanties in deze lidstaat kan worden besloten dat er geen nood is aan een beschermingsstatus en de betrokken vreemdeling zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst alwaar hij wordt vervolgd.

Uit de bijlage 26quater blijkt alvast dat de gemachtigde is overgegaan tot een analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Bulgarije voor wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije. De vraag te dezen is of zij dat heeft gedaan met de nodige zorgvuldigheid en of zij er de juiste conclusies uit heeft getrokken.

In de bijlage 26quater wordt verwezen naar het feit dat de oproep van UNCHR van begin 2014 dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden, werd herroepen in een update van 1 april 2014. In de update van 1 april 2014 wordt gesteld dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Dit laatst vermelde standpunt van het UNHCR was ingegeven door de bevinding dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen, en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden, dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentra van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze in het kader van een asielprocedure in het bezit worden gesteld van een registratiebewijs waardoor ze worden beschermd tegen "refoulement". Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in het internationaal en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag laat toe te besluiten dat een nauwgezette opvolging van de situatie in Bulgarije vereist blijft.

Uit de bijlage 26quater blijkt dat de verwerende partij stelt zich ervan bewust te zijn dat het AIDA-rapport van 30 september 2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit de verdere motivering blijkt dat de verwerende partij het feit dat het UNHCR tot heden niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten als uitgangspunt hanteert.

Het standpunt van de verwerende partij dat uit het recente AIDA-rapport blijkt dat er voor personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin Verordening" in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en er slechts kritische kanttekeningen zijn bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, kan niet zonder meer worden bijgetreden.

In de "Overview of the main changes since the previous report update" in het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar de verzoekende partij uitdrukkelijk verwijst en uit citeert wordt immers al meteen aangekaart dat "instead of improving, the determination gradually deteriorated". Hieruit blijkt een verslechtering op het vlak van de asielprocedure sinds het rapport van het UNHCR van 1 april 2014.

Deze problemen situeren zich onder meer bij de vertalingsdiensten en op het vlak van de juridische bijstand en geven, zoals reeds gesteld, blijk van een verslechtering. Zo wordt onder meer melding gemaakt van het feit dat geen tolken beschikbaar waren tijdens de duur van de asielprocedure - het rapport vermeldt onder meer dat in september 2015 de laatst overblijvende tolken zijn gestopt met werken omdat zij niet langer werden betaald (p. 23) -, en van het feit dat slechts in 3 % van de gemonitorde gevallen in juridische bijstand was voorzien (p. 24) en asielzoekers sinds 1 juli 2015 niet

meer konden steunen op enige juridische bijstand in eerste aanleg (p. 12 en 26). De loutere vaststelling dat Dublinterugkeerders in principe toegang hebben tot de asielprocedure, doet aan deze bevindingen geen afbreuk.

Het weze benadrukt dat bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming het van elementair belang is dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig.

Daarnaast blijkt uit een verslag van ECRE/ELENA van februari 2016, waarvan door de verzoekende partij voldoende wordt aangetoond dat het aan de verwerende partij bekend was, dat er problemen zijn bij de behandeling van asielaanvragen. In dit verslag wordt melding gemaakt van het gegeven dat er niet steeds tolken beschikbaar zijn, dat tolken worden ingeschakeld die niet de taal spreken van de kandidaat-vluchteling, dat kandidaat-vluchtelingen wordt gevraagd om gehoorverslagen te ondertekenen waarvan de inhoud hen niet werd meegedeeld en dat gebruik wordt gemaakt van verouderde landeninformatie. Uit deze inlichtingen kan worden afgeleid dat de gebreken in de asielprocedure dusdanig zijn dat niet uit te sluiten valt dat beslissingen inzake een asielaanvraag worden genomen terwijl niet alle aangebrachte gegevens werden begrepen of genoteerd en waarbij niet alle dienstige gegevens bekend zijn, zodat niet uit te sluiten valt dat vreemdelingen hun aanvraag afgewezen zien, terwijl zij wel het risico lopen in hun land van herkomst te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

In het AIDA-verslag van oktober 2015 wordt tevens aangegeven dat de materiële omstandigheden in de opvangcentra opnieuw veel te wensen overlaten en in het meer recente verslag van ECRE/ELENA van februari 2016 wordt zelfs uiteengezet dat er in de opvangcentra in Bulgarije sprake is van overbevolking, tekort aan voedsel, slechte behandeling door de overheid, catastrofale hygiënische condities en het ontszeggen van noodzakelijke medische hulp. Ook werd vastgesteld dat in een opvangcentrum geen water of verwarming aanwezig was en dat in al de centra schurft, luizen en bedmijten vaak voorkomen.

De verwerende partij kon dus niet zonder meer oordelen dat er, t.o.v. het rapport van het UNHCR van 1 april 2014, in het recentere door haar beoordeelde rapport enkel sprake is dat er voor personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin Verordening" in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en er slechts kritische kanttekeningen zijn bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, zonder te miskennen dat er voor 2015 ook een verslechtering op een aantal voor het onderzoek relevante vlakken uit blijkt. Het feit dat het UNHCR zelf, na haar rapport van 1 april 2014, geen rapporten meer heeft gepubliceerd waarin wordt gesteld dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije zodanige structurele tekortkomingen vertoont dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, doet daaraan geen afbreuk, nu de objectiviteit en de gezaghebbende waarde van het AIDA-rapport niet worden betwist.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij het rapport met de nodige zorgvuldigheid heeft beoordeeld in het licht van artikel 3 van het EVRM, en dat zij de erin opgenomen gegevens correct heeft beoordeeld.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel in de aangegeven mate ernstig is.

Het enig middel is ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende aan:

“De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen.

Verzoekster wenst te wijzen op de rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat een mogelijk nadeel voldoende is.

Verzoeker zal bij de uitvoering van de bestreden beslissing blootgesteld worden aan een mensonwaardige en vernederende behandeling in Bulgarije als Dublinterugkeerder, gezien hij menswaardige opvang zal ontberen wat zoals hierboven reeds aangehaald werd een schending vormt van artikel 3 EVRM.

Gezien artikel 15, tweede lid EVRM geen enkele afwijking toestaat op artikel 3 EVRM, werd een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

De uitvoering van de bestreden beslissing houdt bijgevolg duidelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in.”

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar niet is aangetoond dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet op zorgvuldige wijze werd gevoerd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan. Derhalve is de derde voorwaarde vervuld.

3.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

Kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

J. CAMU